

ХИТРОСТИТЪ НА ЛИСИЦАТА

Веднажъ се сдружили една лисица и една котка. Единъ день били много гладни, та се надумали заедно да идатъ и потърсятъ нѣщо за ядене. Отишли въ една градина, въ която имало зрѣли круши и решили да се наядатъ съ тѣхъ. Котката нали е лека и пѣргава, рипнала и се покатерила на крушата, а лисицата останала долу и само си блещѣла очитѣ къмъ сочнитѣ круши. Котката почнала да кжса круши и да ги пуска долу, а лисицата ги събирала. По едно време лисицата рекла: „Мацо, ако сега дойде стопанинътъ на крушитѣ съ своитѣ кучета, какво ще правишъ?“ — „Мене ми е лесно! — отговорила котката, — ще скоча отъ крушата долу, а отъ тамъ ще рипна на друго дърво и ще се спася. А ти, лисо, какво ще правишъ долу?“ — „А, азъ, знамъ двесте и двадесетъ хитрини — рекла лисицата, — като почна да размахвамъ насамъ — натамъ опашката си, кучетата ще гонятъ опашката ми, а азъ ще избѣгамъ и ще се скрия нѣкъде“. — „Море една хитрина дрѣжъ! — рекла котката, — остави

двесте и двадесетъ!“ Като си думали това, ето че се задалъ стопанинътъ и почналъ да насѣсква кучетата. Котката нали си знае едничка хитрина, скочила отъ крушата долу, оттамъ се покатерила на друго дърво и се спотаила на върха. А лисицата, съ своитѣ двесте и двадесетъ хитрини, била подгонена отъ кучетата; тя бѣгала, тѣ по нея, лѣгала ги съ опашката си натамъ — натамъ, но тѣ хванали опашката ѝ, тя се дрѣпнала колкото може, та си откъснала опашката и съ голѣма мжка се спасила. Следъ малко тя забелязала отъ своето скривалище, че стопанинътъ и кучетата си отишли. Хванало я ядѣ, че на котката нищо не се случило, а тя ужъ повече хитрини знае отъ нея, пѣкъ останала безъ опашка. Тя отишла при дървото, дето била котката и почнала да и се присмива: „Мацо, мацо, защо си толкова страхлива?“ — като съ това искала да я разсърди да слѣзе отъ дървото и да я разкъса. Но котката си стояла на дървото и думала: „Една, една хитрина дрѣжъ, лисо-о-о!“